

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. IV. Geminis singularibus exemplis, dicta firmantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Plinius l. 7.
natur. hist.
c. 52. initio,
ubi plura
lib. 1. cap. 8.
Celsus l. 2.
cap. 6.
Resurre-
ctio pro-
batur è sa-
cris histo-
riis.

Prætorium virum, quos in rogo revixisse, & cum sub-
veniri non posset, prævalente flammâ vivos crematos
asserit Plinius. Tæceo Hermetim Clazomenii vagum
relicto corpore animum. Sileo Corfidium, qui funeris
sui locatorem extulisse fertur. Neque huc accessit Ga-
bienum, qui Siculo bello, ab inferis, uti vult Plinius, re-
meavit. Abeo à fabulis, & te marcentis spei hominem
duco ad vera prodigia. Primum oculum mitte in Sare-
ptanæ viduæ filium, quæ, uti sentit D. Hieronymus, non
alius fuit quàm Jonas vates, cui ab Eliâ vitale lumen
restitutum. Non commemoro Sunamitidis puerum
ab alio vate secundâ vitâ donatum. Lazari tumulum
quis nescit? è quo ille redivivus ad Servatoris vocem
surrexit. Transeo ceteros à Christo & sacro Christi
Collegio ab umbris ad vivos translatos. Constantinus
quidam cum Hebræam perfidiam ejurasset, puellæ à se
exanimatæ, crucis signo animam in cadaver insinua-
vit. D. Severinus, teste Eugippio, Silvinum Sacerdo-
tem vitâ sursum in vitam restituit, sed priusquam ex-
turnâ prodiret Silvinus, quæsit Præsul, num vitam
mortalem denuò luberet vivere, cui ille, Per Numen,
inquit, te rogo, ne mihi patriam morare. Sopiri placet
iterum & illic vivere, ubi nulla mors est. Et cum divum
haberet non dubitantem, quævit exanimis. Maclovius
Antistes, auctoribus Vincentio & Sigeberto, cum in
Insulis Fortunatis gigantæ molis sepulchrum cerneret,
ingens Mausoleum fidenti voce concussit, & cadaveri,
surgeret, edixit. Paruit illud, & procerâ mole è tumulo
sefe levavit. Multa hic gigas Maclovio super alterius
vitæ statu enumeravit, post dies demum quinos denos
ad umbras remigravit. Notum ex orbis Antistite Gre-
gorio, à Fortunato Marcellum, ab Agnete Præfeci filium,
patrem familias à Severo mortuis exemptum. De
T. jano & Falconillâ nihil attingo.

§. IV. Geminis singularibus exemplis dicta firmantur.

Vide Mat-
thæum Ra-
derum p. 1.
Vividarii
Sanctorum,
mibi p. 184.
Exemplo
resurrectio
probat
ex Menæis
Græcorum
petito.

AVo Heraci miles Carthaginensis, uti ex Menæis
Græcorum disco, subito post patriam quoddam
facinus extinctus, ab ephebis duobus ad cælum du-
ctus, sed non perductus. Moram iniecerunt in viâ ca-
codæmonum diversa telonia, in omnibus vectigal ex-
actum. Hic pro invidiâ, ille pro avaritiâ, pro superbiâ iste
sibi satisfieri voluit. Satisfactum. Ventum ad cæli fores,
ubi spurcum agmen in Veneris telonio excubias egit,
& ob impuras noxas vectigal exegit, cumque non esset
quo fieret satis, recesserunt florentes illi juvenes ab ani-
mo, quem in subterraneum ergastulum venera pha-
lanx deturbavit. Dum plangit illic captivus, dum gemit,
dolètque commissum scelus, adfunt iterum caelestes
genii; educunt tandem specu illo diu precantem ani-
mum, & ad conditorium deducunt, junguntque cor-
pori. Atque dum in æde sacrâ canitur, cadaver postlimi-
nio animatum ex imo tumulo, Miseremini, exclamat, &
solvite. Accurritur ad vocem, repidatur, panditur ta-
men sepulchrum, sepultus solvitur, & ad Thalassium
Præulem adducitur; cui omnem rei gestæ seriem expo-
nit, dies quadraginta impastus templa obit, corpore pa-
pimentum verit, perpetuos imbres ex oculis pluit, &
has voces, Væ peccantibus, & non dolentibus! irrequie-
rus iterat, & sic secundâ morte defungitur. Nota, inquit,
historia. Pro me facis, qui sic contra me. Notam cense-
bam & ego, ideo recensebam. Ignotis fabulis hic locum
non esse probè sciebam. Innumera alia in hanc rem sese
offerunt: Dimitto, satis ista evincunt, Agmen mihi clau-
det locuples testis Cyrillus. Narrat is de Andréâ purpu-
rato Patre, qui Romæ multis lectulo circumfusis fato
concessit. Cadaver jam pollinctum, unguine odoro jam
delibutum, jam busto paratum effertur, & sacram eadem
infertur. Exequias veniunt plurimi. Adest Romanus
Præsul, adfunt sacri, politici omnis ordo, sexus omnis;

Aliud
exemplum
ex Cyrillo.

Aardent mortuales cerei, voces inclinatæ lugubre car-
men plorant mortuo. Subitò attonitis cunctis, mortuus
altius ingemiscere, adstantes circumspicere, abrupto
velut somno sedere, fereto sese erigere, tandem
eriam surgere. Affirmavit is postmodum Romano Pon-
tifici, animum ad D. Hieronymi preces in corpus re-
missum, quò rectius contractas fordes elueret redin-
tegrato luctu. Neque verò hic mihi quis animam in
corporis latibulis delitescentem denuò per membra se-
se diffusisse opponat. Nullus hic effugio locus. Neque
hunc, quem dixi, mortuum Asclepiades aliquis vespil-
lonum manibus extorsit, & medicamentis quibusdam
spiritum latentem provocavit. Verè defunctum asse-
runt non unus scriptor. Et quid adhuc in causâ tam cla-
râ trepidamus? Anastasis erit omnium mortalium: ex-
pergescimus olim è longo sopore. De tempore nec tan-
quidem: nemini illud notum, quia nemo Fati tabel-
las legit. Certum nihilominus, rediviva ossa latibulis
suis exciendi ad tubæ clangorem. Monstratum hoc no-
bis in nostro capite. Rediit illud ad amissum vitæ mu-
nus, & suismet viribus jam in mortis familiâ numera-
tum sese morti eripuit. Caput sequentur membra, &
decretorio illo die patebunt cum vilibus tumbris ma-
solea. Prohibet universum hominum genus, sistendam
judici.

Dicta omnia luculentissimè confirmans Paulus, si
Christus, inquit, non resurrexit, inanis est ergo prædicatio
nostra, inanis est & fides vestra. Nam si mortui non resurgunt, ne-
que Christus resurrexit. Quòd si Christus non resurrexit, vana
est fides vestra, adhuc enim estis in peccatis vestris. Ergo & qui
dormierunt in Christo, perierunt. Si in hac vitâ tantum in
Christo sperantes sumus, miserabiliores sumus omnibus homi-
nibus.

Nunc autem Christus resurrexit à mortuis, primitia dor-
mientium, quoniam quidem per hominem mors, & per homi-
nem resurrectio mortuorum. Et sicut in Adam omnes moriun-
tur, ita & in Christo omnes vivificabuntur. Alioquin quid
facient, qui baptizantur pro mortuis, si omnino mor-
tui non resurgunt? Ut quid & baptizantur pro illis? ut
quid & nos periclitamur omni horâ? Quid mihi prodest
mortui non resurgunt? Manducemus & bibamus, cras enim
moriemur. Ecce mysterium vobis dico: Omnes quidem resurge-
mus, sed non omnes immutabimur. Itaque fratres mei dilectissimi,
stabile estote & immobiles; abundantes in opere Domini
semper, scientes, quòd labor vester non est inanis in Do-
mino.

ritu sebat. Sen, que verior videtur interpretatio: Cur omnes fideles vobis
primum suscipiunt, ad restandam spem resurrectionis, ut ipsi scilicet boni
mortem, si mortui non resurgunt? Nam, uti Tertullianus loquitur, dum Sacramen-
tum Baptismi impenditur corpori, corpus consecratur immortalitati.
† 1. ad Corinth. cap. 15. vers. 32. & 51. & 58.

§. V. Revocationem mortuorum ad vitam à plu- rimis non credi.

Sed quid, objiciat quis, contra larvas disputas? hæc
nobis à verâ fide certa; neque ullus est, qui te au-
diat, & non prius hæc talia quàm audiat, credat. Audio
& ego. Et quæso liceat vel in summâ Christi resurgentis
gloriâ ingemiscere, & quod sentio, liberè profari. Post
mortem in vitam reditum, verbis fatentur omnes, fa-
ctis negant innumeris. Neque fieri potest, sic vivere, ut
passim vivitur, & vitam aliam sperare. Ab iis hoc disce,
qui de secundâ vitâ certi, primam illam amittere pro-
levi habuerunt, corpus quod sciverunt in foveam abji-
ciendum, bufoni viperæque in rixam objiendum, ce-
spite non suo tegendum vilis illi texerunt, paverunt
parcius; & cum opus, omnem sanguinem per stillicia
emiserunt, cum fenore recepturi. Spes hujus tam illis
indubia fuit, ut nihil non tolerare sint ausi. Laminas,
bestias, tædas, rogos, rotas, cruces perpessi (recentia
memoro) lento farmentorum ambitu tostati, vivi terrâ
obruati